

O čarodějích

Nechceš-li být bit, najmi bojovníka. Nechceš-li se ve světě ztratit, vyhledej hraničáře. Nechceš-li mít potíže, vyšýbej se čarodějům.

Erik z Mediasu, Sborník lidové moudrosti

Aby se jeden stal čarodějem, k tomu nestačí pouhé impulzivní rozhodnutí. Čarodějové se stávají jen z těch, kteří u sebe již během dětských let objeví talent. Talent na magii. Avšak ani samotný talent nestačí. Teprve rozvinutím tohoto talentu, posílením jednotlivých jeho aspektů, vznikne skutečný čaroděj.

Čarodějové pracují s magickou energií v její pravé podobě. Získávají ji z astrálních světů, jež obklopují fyzickou zemi. Tok této ryzí a nevázané energie dokážou směřovat a tvarovat, umějí ji zjemnit a přizpůsobit pro své konkrétní potřeby, podřídit své vůli a uplést z ní zaklínadlo.

Ovšem k uskutečnění vize mistra, dokonalého ve všech čarodějských umech, vede dlouhá a trnitá cesta. Cesta studia, vysedávání v knihovnách a louskání mnohdy nezáživných teoretických prací, memorování grimoárů a luštění rukopisů. A řady pokusů a omylů. Každá nová schopnost, každé jedno kouzlo, které se čaroděj naučí, je zapláceno krví.

Tato cesta se při nejlepší vůli nedá nazvat procházkou růžovou zahradou. A až dospěje student ke svému prvnímu

kouzlu, tomu nejzákladnějšímu ze základních, jen s hrůzou zjišťuje, kolik práce ho to už stálo, a kolik práce a odříkání ho to ještě stát bude, aby stanul na vrcholu. Ale na jakém vrcholu? Není to nic jiného, než postupný tábor na nekonečné skalní stěně, ze kterého je vidět o něco dále. Cesta magie je cestou neustálého objevování, nekonečné práce a tvrdý boj se sebou samým. A pochopitelně, ryzí radosti z objevování.

Jen ti nejsilnější dokážou tuto cestu absolvovat a jen těm bude umožněno stát se ze zeleného nováčka mistrem. Z nováčka, pečlivě artikulujícího, aby ani hláska nepadla mimo své správné místo, aby ani jedno gesto nebylo vedené jinak, než podle Grimoáru věd tajemných (edice XVI., opravená), v mistra, který ví, že na tom všem stejně zase tolik nezáleží, a že to vše je stejně jen klišé udržované tradicí.

OBJEV

Jasná záře Alonsa oslepila, vír záblesků a jisker ho omámil a zmátl. Na krátký okamžik si připadal lehký, téměř nehmotný, jak tak plul mořem světél... pak dopadl na studené kameny a zmocnila se ho nevolnost. Dopotácel se k polorozbořené stěně a opřel se o ni čelem. Příjemně to studilo.

„Alonso,“ zaslechl mistra Delaria. „citlivý mladík. Teleportaci snášel vždy špatně.“

„Zvykne si,“ odvětila věčně opodál stojící žena. Alonso poznal po hlase Annu, další vysoce postavenou čarodějkou. Povzděchl si a napřimil se, překonávaje potřebu zvracet. Přidržel si větrem vzdouvané roucho a vykročil k dvojici čarodějů.

Rozvaliny byly temné a nevládné. Jak mladík klopýtal po vyvrácených dlaždicích, všiml si podivných propletenců dávno zapomenutých symbolů a run vyrytých v kameni. Bylo šero, vlastně skoro tma – okolí osvětloval matně zářící krystal z Delariovy hole.

Magický portál za Alonsovy zády zazářil, a když se mladík otočil, spatřil z něj vycházet dívku. Ten pohled mu jako vždy vyrazil dech.

„Laela,“ komentoval opět mistr Delarius. „Elfka, z La' Maerthu. Nadaná, chytrá, krásná – znáte přece ten typ.“

Anna se potutelně usmála, když viděla Alonsův upřený pohled. Laela odhodila z čela pramen světlých kadeří, urovnala si bílé šaty a vykročila k nim.

„Dámy a pane,“ řekl Delarius, „vítejte v ruinách Thurgurasu, jednoho z nejstrašnějších a nejnevkusnějších míst tohoto světa. Průzkum, který povedeme, má za úkol nalézt ložiska residuální magenergie. Pokud vám z toho nebude dvakrát dobře, nelekejte se – toto místo nepamatuje právě ty nejsvětější časy. Pane Alonso, jistě se rád budete držet slečny Laely. Dejme se do práce.“

Vítr kvílel mezi rozpadlými stěnami a omšelými sloupy z černých kvádrů. Dali se do práce.

* * *

„Co tě přivedlo na Akademii?“ osmělil se Alonso.

Elfka ho nevnímala, soustředěně přecházela z místa na místo, s prsty přitisknutými ke spánkům. Oči měla zavřené – mladík nechápal, jaktože už dávno do ničeho nevrátila.

„Chci říct,“ pokračoval, „vy elfové přece na lidské školy moc nedáte, ne?“

Ticho. Soustředěný výraz, prsty na spáncích.

„Taky jsem slyšel,“ řekl Alonso trochu nakvašeně, „že se bere te moc vážně. Jenom protože jsi elfka, máš studijní úspěchy a jsi... no... nevypadáš nejhuř, tak to ještě neznamená, že –“

Zajíkl se, když klopýtl o kus roztržité sloupové hlavičky. Dívka šla dál, ladně, bez zaváhání. Rozčílilo ho to.

„Neznamená to,“ dokončil, „že na mě budeš kašlat! Už asi půl hodiny se tu s tebou snažím konverzovat, rozumíš? Takže kdybys mi chvíli mohla věnovat pozornost!“

Zastavila se. Stála teď v mělké prohlubni, zády k němu – byla nehybná jako socha. Alonsa se zmocnil zvláštní pocit, podivné mrazení, které se objevilo v hlavě, rychle však směřovalo do žaludku.

„Hele,“ zakoktal zaraženě, „nechtěl jsem tě nějak urazit, ale...“

Pomalů se otočila. Oči měla stále zavřené, ruce však již spustila volně podél boků. Když se k němu postavila čelem, Alonso si všiml, že se slabě chvěje. I on sám se třásl, srdce se mu rozbušilo.

Otevřela oči. Byly celé černé.

* * *

Ten výkřik byl slabý a krátký, Delariovi však stačil k tomu, aby v něm vycítil strach. Podíval se na Annu. Oba čarodějové na sebe kývli a rozeběhli se za zvukem.

Když doběhli k oběma novicům, naskytl se jim zvláštní pohled. Laela stála uprostřed prohlubně, ruce měla křečovitě sevřené v pěst a celá se třásla. Alonso na ni vyděšeně zíral, díval se přímo do černých očních důlků. Po bílých šatech šplhaly dívce pokroucené pramínky čehosi černého a lesklého.

Delarius vykřikl zaklínadlo. Šero na chvíli rozptýlil jasný záblesk, Laelu jako by něco udeřilo a odhodilo ji to dozadu. V tutéž chvíli se ozval sytý Annin hlas, čarodějka napráhla hůl a dívku obklopila aura mihotavého světla – místo aby se udeřila o tvrdé dlaždice, jen se na ně pomalu snesla. Anna pohlédla vyčítavě na Delaria.

Ten si jí nevšímal. Nevšímal si ani Alonsa, dokonce ani Laely, která teď ležela v bezvědomí na zemi. Místo toho poklekl a upřeně zíral na místo, kde dívka ještě před chvílí stála.

Mezi popraskanými dlaždicemi tu bublala a stříkala zvláštní tekutina. Byla černá a na pohled mazlavá. Delarius do toho úkazu vptjel oči.

„Neměl by ses tolik přibližovat,“ varovala ho Anna, která mu nahlížela přes rameno. „Ať je to cokoli – nepokoušej to.“

„Co se to děje,“ zasípal Alonso. „Mistře? Co se stalo Laele? Co je to... co je to za věc?“

Delarius trhnul hlavou a vstal. Udělal pár kroků vzad, odstoupil od temné louže, která jako by se stále neznatelně rozšiřovala. „Nevím,“ řekl rázně, „ale mám v plánu to zjistit.“

Bylo ticho, i vítr jako by o něco zeslábl. Laela se náhle pohнула a zamrkala. Alonso s potěšením shledal, že oči už má zase normální – modré a krásné. „Je ti dobře, děvče?“ zeptala se Anna.

Elfka se opatrně postavila. Stále se třásla – teď už však pouze zimou. „Něco se mi stalo,“ řekla zastřeným hlasem. „Myslím, že se tu něco...“

Zadívala se na černou tekutinu, Anna k ní však přistoupila a odtáhla ji stranou. „Pokud chceš něco dělat,“ sykla přes rameno na Delaria, „udělej to rychle. Musíme je odsud oba rychle dostat, než se tu z toho pomátnou. To byl nápad, Delarie, brát studenty do Thurgurasu...“

„Škola života,“ pokrčil mistr rameny. „Alonso? Podej mi prosím něco, do čeho bych mohl tu věc nabrat. Nosiš s sebou přece pořád nějaké baňky a lahvičky, ne?“

„Ale pane,“ osmělil se mladík. „přece to nechcete brát s sebou... paní Anna přece říkala, že bychom takové věci neměli pokoušet...“

„Paní Anna to tak nemyslela. My jsme čarodějové, Alonso. Kdybychom se báli věci pokoušet, skončili bychom jako opatrní zbabělci. Jako nějakí... theurgové.“ Poslední slovo pronesl se zvláštním odporem.

Alonso už neřekl nic.

* * *

Rozvaliny Thurgurasu opustili za soumraku – Alonso, Laela, Anna, Delarius a flakónek zvláštní, vřící černé kapaliny. Tenhle den se, na rozdíl od těch, které měly následovat, nikdy do historie nezapsal – a to přesto, že tehdy to svým způsobem všechno začalo.

Čarodějské schopnosti

Elícia přiblížila ruce k baňce. Jak se její dlaně pomalu svíraly okolo skleněné nádoby, v místnosti jako by přibývalo stínů. Byl slyšet neznatelný monotónní hukot. Elíciina černá kočka si lhostejně lízala tlapku.

„Co cítíš?“ zašeptal nedočkavě Delarius.

„Trpělivost, kolego,“ odbyla ho bílá žena přísně. Její pohublá tvář byla strnulá, jen víčka zavřených očí se slabě chvěla.

„Co to dělá?“ zašeptal Alonso, který nahlížel spolu s Laelou čarodějce přes rameno. „Co je to za zaklínadlo?“

„Žádné zaklínadlo, mladý muži,“ řekla Elícia úsečně, aniž by se obtěžovala na učeně pohlednout. „Jen cit. Až budeš skutečným čarodějem, pochopíš...“

Její hlas přerušilo zasyčení – ten zvuk vydala kočka, která teď upřeně zírala na černou kapalínu. „Ožilo to,“ vyhrkla čarodějka změněným hlasem, „cítím život... a sílu a moc... a...“

Kapalína začala prudce vřít, z hrdla baňky vylétlo několik temných kapek. Jedna z nich přistála na zádech kočky – ta vyděšeně vřískla a se zjezenými chlupy seskočila ze stolu. Alonso bezděčně ucukl.

„...a už nic, co bych se nebála vyslovit,“ dokončila tiše mistryně.

Tato část příručky pro čaroděje je celá věnována herním mechanismům. Nečeká tě tu žádný popis konkrétních kouzel – tomu je věnována až následující část Grimoár. Již předtím se však dočteš, jak se kouzla dělí do jednotlivých oborů, co všechno takové sesílání kouzel znamená, co je k němu potřeba, jak probíhá a že se k němu vážou další čarodějské schopnosti – zaslechnutí a lámání kouzel. Celá jedna rozsáhlá kapitola je věnována mentálnímu souboji, jedné z nejobávanějších schopností čaroděje. Dovíš se, že čaroděj je často provázen svým pomocníčkem a jak ho získává. A konečně je tu popis toho, co v očích veřejnosti dělá čaroděje čarodějem – jeho hole.

ASTRÁLNÍ SFÉRY

Mistři čarodějové už v dávných dobách přišli na to, že mimo fyzický svět, ve kterém se děje většina obyčejných věcí, existuje ještě svět *astrální*. Mistrům se zatím nepodařilo objevit smysl tohoto světa, ani jeho původ, přesto se jej naučili využívat. Práce čaroděje není bez tohoto média myslitelná.

Astrální svět se dělí na jednotlivé úrovně, nebo též *sféry*. Čím je čaroděj zkušenější, tím výše do astrálních sfér dokáže dosáhnout. Předpokládá se, že sfér je celkem jedenadvacet, protože žádnému z mistrů se nepodařilo prorazit do sféry vyšší.

Využití sfér

Astrální sféry obsahují velké množství surové magické energie, ze které se tvarují a uplétají zaklínadla. Adept

umění magického u sebe už v útlém dětství vyzoruje schopnost pronikat do sfér a energii si odtamtud získávat. Když se potom dostane do učení k některému mistrovi, naučí se s magickou astrální energií pracovat jemně a využívat ji správným způsobem. Kouzla, která dříve sesílal spíše intuitivně, nabudou na síle a jejich moc postupně vzroste.

Astrální energii, kterou čarodějové používají při vytváření magických efektů, nazývají *magenergie*. Z astrálu ji získávají při složitém mentálním cvičení, za plného transu, při takzvaném *zaostření vůle*.

Zaostření vůle

Alonso se držel oběma rukama za hlavu a kýval se na židli sem a tam. Mistr Dorset ho zkoumavě pozoroval.

„Bylo to... šílené,“ zopakoval učeně slabým hlasem. „Měl jsem halucinace... jako by někdo vzal obsah mojí hlavy a vylil mi ho přímo před oči...“

Dorsetova už tak dost přísná tvář se ještě více zachmuřila. „Nemluv o svých vizích, hochu, buď tak hodný. Fantazírování přenechej theurgům, takovými bludy se tu nezabýváme. Radši mi řekni, co ti sféry opravdu daly.“

Mladík vzhlédl. „Myslím,“ řekl po dlouhé odmlce, „myslím, že snad...“

Nedokončil větu. Místo toho zvedl ruku před sebe, zkrivil prsty do podivného gesta a zašeptal formuli.

Oba muže oslnil prudký záblesk. Alonso vytřeštil oči na svoji dlaň, ze které teď stoupal pramínek kouře. Mezi prsty mu přebíhaly modré jiskřičky, syčely a zářily opalizujícím světlem.

„Získal jsi energii,“ pousmál se mistr. „To jediné ti sféry mohou dát. Nikdy od nich nechtěj víc.“

Toto speciální mentální cvičení provádějí čarodějové zpravidla jednou denně, obvykle hned po ránu, dokud jsou čerství. Nemusejí jej praktikovat každý den, je to však jediný způsob, jak získat magenergie.

Při zaostření vůle se čaroděj maximálně koncentruje. Snaží se uvést své tělo do stavu, kterému se říká trans. V tomto stavu nevnímá nic, jen všeobíhající ticho astrálního prostoru, ve kterém energii nabírá. V tuto chvíli mu není nic vzdálenější, než jeho fyzické tělo. Vůbec jej nevnímá a svůj trans by nepřerušil, ani kdyby na něj někdo zaútočil nebo jej dokonce poranil.

Transu umí čaroděj dosáhnout v rozličných polohách. Obvykle se o zaostření vůle pokouší v sedě či vleže, ale není žádná předepsaná poloha. Nejdůležitější je pohodlí – dosáhnout transu při jízdě ve voze, či dokonce na kozlíku, je možné, i když značně obtížné. Rozhodně to však nejde ve stoje uprostřed rozjásané a rozezpívané hospody.

Zaostření vůle trvá půl hodiny. Je tak únavné jako běh.

Doba Zaostření vůle = +45 (30 minut)